

Vybrané judikáty XIV
porady stavebních úřadů ZK
podzim 2010, jaro 2011

1) Rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 9/2009-122) č. 1989, 2/2010

Stavební řízení: účastenství v řízení; postavení správce konkursní podstaty v řízení

k § 59 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

Sousedí-li s pozemkem, na němž je povolovaná stavba, pozemky jiného vlastníka, které byly zahrnuty do konkursní podstaty třetí osoby, náleží k účastníkům stavebního řízení z titulu práv k sousednímu pozemku (§ 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976) počítat nejen samotného vlastníka sousedního pozemku, ale vedle něj i správce konkursní podstaty, který má k pozemku „jiná práva“ ve smyslu tohoto ustanovení.

Žalovaný zamítl odvolání žalobce proti stavebnímu povolení jako nepřipustné, protože žalobce nebyl účastníkem stavebního řízení. Žalovaný dovodil, že žalobci, i když byl vlastníkem pozemků sousedících s pozemky, na nichž byla stavba povolena, nepříslušelo právo s nemovitostmi nakládat. Právo účastníka řízení přešlo na správce konkursní podstaty úpadce, který zapsal nemovitosti žalobce do soupisu konkursní podstaty a tím na něj přešlo oprávnění vykonávat práva a plnit povinnosti, které patří úpadci a stejná oprávnění přešla na správce i ve vztahu k nemovitostem žalobce, přestože byl osobou od úpadce odlišnou. Na základě žaloby zrušil krajský soud rozhodnutí žalovaného a věc vrátil k novému projednání. Krajský soud uvedl, že žalovaný správně jednal se správcem konkursní podstaty, neboť mu příslušelo tzv. „jiné právo k sousedním pozemkům a stavbám na nich“ ve smyslu ust. § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976. Cílem činnosti správce konkursní podstaty bylo získat maximální užitek z majetku patřícího do podstaty a výkon těchto práv mohl být činností na sousedním pozemku značně ovlivněn. Vedle toho měl však stavební úřad jednat i se žalobce, neboť mu svědčilo dle stejného ustanovení stavebního zákona vlastnické právo, a přestože oprávnění nakládat s nemovitostmi žalobce přešlo na správce, žalobce zůstal jejich vlastníkem a jeho vlastnické právo mohlo být předmětnou stavbou dotčeno. Žalovaný podal kasační stížnost, v níž namítal, že v důsledku zahrnutí žalobcových nemovitostí do konkursní podstaty vystupoval v řízení místo žalobce správce konkursní podstaty a dle žalovaného by bylo v rozporu se stavebním zákonem, aby k ochraně vlastnického práva k totožné nemovitosti vystupovaly v řízení dva odlišné subjekty. NSS kasační stížnost zamítl a ztotožnil se se závěry krajského soudu.

2) Rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2009, č. j. 7 As 26/2008-14) č. 1990, 2/2010

Stavební řízení: povolení změny v užívání stavby

k § 85 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

Povolení změny v užívání stavby na cizím pozemku, není-li spojeno se změnou stavby, nemůže být podmíněno souhlasem vlastníka pozemku (§ 85 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976).

Stavební úřad povolil změnu v užívání stavby silážního žlabu na kompostárnu, odvolání žalobkyně proti povolení změny užívání stavby, bylo zamítnuto jako nepřipustné. Městský soud rozhodnutí žalovaného o odvolání zrušil. Městský soud uvedl, že souhlas vlastníka pozemku je pro povolení změn v užívání stavby nezbytným předpokladem. I když stavební zákon výslovně neupravuje situaci, která v daném případě nastala, je při řešení případu nutno vyjít z kontextu celé zákonné úpravy stavebního zákona, a i v případě změny účelu užívání stavby, která není spojena se změnou stavby, požadovat souhlas vlastníka pozemku. NSS na základě kasační stížnosti stavebníka (kasační stížnost zamítl, protože zde byly jiné důvody pro zrušení rozhodnutí o odvolání, které NSS akceptoval), k otázce nutnosti souhlasu vlastníka pozemku se změnou užívání stavby uvedl, že ust. § 85 odst. 1 upravuje případy, kdy dochází ke změnám ve způsobu užívání stavby, jejím provozním zařízením nebo podstatném rozšíření výroby a v odstavci 2 případy, kdy dochází nejen ke změně v užívání stavby, ale i ke změně stavby samotné. V prvním případě stavební úřad přiměřeně aplikuje ustanovení stavebního zákona upravující kolaudační řízení, ve druhém případě musí stavební úřad vydat stavební povolení a po dokončení stavebních změn rozhodnout o kolaudaci. V daném případě změna v užívání stavby nebyla spojena se změnou stavby a užití ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona je proto vyloučeno. Tím, že zákonodárce pro řízení o změně v užívání stavby bez současné změny stavby

stanovil přiměřené použití ustanovení upravujících kolaudační řízení, zároveň nepřímým vymezením i požadavky, které vlastník stavby musí splnit, aby povolení změny užívání dosáhl. Tyto požadavky vyplývají přímo ze zákona a nelze je rozšiřovat. Podrobněji jsou pak rozvedeny vyhláškou č. 132/1998 Sb., která povinnost prokázat vlastnictví nebo jiné právo k pozemku pod stavbou v případě žádosti o změnu v užívání stavby, nestanoví. Rozsudek městského soudu tak odporuje zásadě rovnosti všech forem vlastnictví, neboť napadený rozsudek vyznívá zcela jednoznačně ve prospěch vlastníka pozemku pod stavbou a výrazným způsobem tak oslabuje vlastnické právo stěžovatele ke stavbě. Přestože změna stavby se může dotknout i vlastnických práv vlastníka pozemku pod stavbou, NSS nesouhlasí s názorem městského soudu, že tento možný zásah do práv vlastníka pozemku je v případě změny užívání stavby bez změny stavby samotné natolik intenzivní, že by měl mít vlastník pozemku možnost takovou změnu stavby zcela zablokovat svým nesouhlasem. Vlastník pozemku není ponechán bez ochrany, neboť má postavení účastníka řízení o povolení změny v užívání stavby.

3) Rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60) č. 2028, 4/2010

Pozemní komunikace: veřejné užívání účelové komunikace

k § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., pozemních komunikací

Právní povaha veřejně přístupné účelové komunikace závisí na tom, zda je skutečně třetími osobami alespoň s konkludentním souhlasem vlastníka pozemku užívána, a to nad rámec toho, co je vlastník pozemku povinen strpět podle svých soukromoprávních závazků. Skutečnost, že vlastník pozemku nebo jeho právní předchůdce upravil právo cesty a jízdy formou věcného břemene, svědčí spíše tomu, že neměl v úmyslu povolit neomezené užívání komunikace na jeho pozemku neurčitým okruhem třetích osob.

Konkludentní souhlas s veřejným užíváním účelové komunikace (§ 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích) nelze bez dalšího vyvodit z toho, že stěžovatel nebo jeho právní předchůdce účelovou komunikací neoplotili ani neoznačili jako soukromý pozemek se zákazem vstupu.

Magistrát udělil žalobkyni pořádkovou pokutu za neuposlechnutí výzvy k odstranění dopravního značení a zařízení omezujícího přístup na komunikaci. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo zamítnuto. Žalobkyně se bránila žalobou ke krajskému soudu a uvedla, že rozhodnutí vycházelo z nesprávného posouzení věci, neboť předmětná komunikace není veřejně přístupnou účelovou komunikací, nebyla nikdy jako taková zřízena a nebyla předchozím vlastníkem ani žalobkyní nikdy veřejnému užívání věnována. Krajský soud žalobu zamítl. NSS na základě kasační stížnosti žalobkyně rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. NSS soud uvedl, že ke vzniku veřejné účelové komunikace by došlo, pokud by byla jejím majitelem věnována veřejnému užívání nebo k němu byla konkludentně určena. NSS dále vycházel z výkladu ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vyjádřeným Ústavním soudem, který konstatoval, že vlastnické právo je omezitelné v případě kolize s jiným základním právem nebo v případě nezbytného prosazení ústavně aprobovaného veřejného zájmu za náhradu. V případě, že jedna z podmínek omezení vlastnického práva (např. náhrada za něj) chybí, jedná se o neústavní porušení vlastnického práva a v takových případech může být vlastnické právo omezeno jen se souhlasem vlastníka. Zákon o pozemních komunikacích omezení vlastníka, který musí strpět obecné užívání pozemku jako komunikace a umožnit na něj veřejný přístup, nespojuje s poskytnutím finanční náhrady. S takovým omezením vlastnického práva proto musí vlastník pozemku souhlasit. Souhlas vlastníka nemusí být projevem výslovně, ale obvykle půjde o souhlas konkludentní. Pokud vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako veřejně přístupná účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci vzniklou ze zákona. Stačí tedy, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace. Naproti tomu v případě nesouhlasu musí jít o aktivní jednání vlastníka pozemku. Pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku, na kterém leží účelová komunikace. Tyto osoby tedy nejsou oprávněny komunikaci ze své vůle bez dalšího uzavřít. Vznik obecného užívání pak nelze bez dalšího dovodit ani u cest, které podle soukromého práva slouží pouze oprávněným z věcného břemene nebo z obligace. Skutečnost, že vlastník pozemku nebo jeho právní předchůdce upravil právo cesty a jízdy formou věcného břemene, totiž svědčí spíše tomu, že neměl v úmyslu povolit neomezené užívání komunikace na jeho pozemku neurčitým okruhem třetích osob. Nesprávný je také právní závěr krajského soudu, podle kterého v rámci vzniklých pochybností o charakteru účelové komunikace se neprovádí dokazování. Dle NSS není totiž jasné, jak jinak než dokazováním lze vyřešit předběžnou otázku, zda účelová komunikace je či není veřejně přístupná.

4) Rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111) č. 2029, 4/2010

Stavební řízení: účastenství v řízení

K § 109 odst. 1 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

Při stanovení určitého kritéria pro vymezení okruhu účastníků v případě stavby, která může mít vliv na široké okolí, nelze takové kritérium měřit pouze hlediskem hospodárnosti a okruh účastníků limitovat stanovením odstupové hranice vyjádřené v metrech bez přihlídnutí k ostatním vlivům. Samotná náročnost takového posuzování nemůže být dostatečným ospravedlněním pro vyloučení osob z okruhu možný účastníků a nemůže obstát zásada hospodárnosti či procesní ekonomie. Poměruje-li stavební úřad práva dotčených osob a administrativní náročnost řízení, nemůže se přiklonit k variantě druhé. Lze-li možné přímé dotčení na právech shledat u širokého okruhu osob, nutno zvolit i tomu odpovídající formu vedení takového řízení, nemůže však být zužován prostor pro ochranu ústavně zaručených práv.

Stavební úřad rozhodl, žalobce není účastníkem stavebního řízení ve věci výstavby 2 ks větrných elektráren. V odůvodnění usnesení uvedl, že proti územnímu řízení byl stanoven nový okruh účastníků řízení, přičemž nemovitosti žalobce se nacházejí minimálně 300 m za stanovenou hranicí 400 m od jednotlivých větrných elektráren. Vlastnická práva žalobce tak nemohou být dotčena. Odvolání žalobce bylo zamítnuto. Krajský úřad v odůvodnění rozhodnutí odkázal na hlukovou studii a na to, že hlukové limity nebudou překračovány ve vzdálenosti cca 400 m kolem každé stavby. Krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí krajského úřadu a konstatoval, že správní orgán zcela legitimně vymezil hraniční okruh 400m od stavby, jakkoliv jej takto žádný právní předpis nestanoví, nicméně z povahy věci bylo nutno nějaký okruh vymezit. Dále uvedl, že dosah stroboskopického efektu (rotujícího stínu) byl odhadnut do vzdálenosti cca 2760 m a v okolní krajině je větrná elektrárna viditelná i do vzdálenosti 40 km, proto nebylo možné za rozumné kritérium pro stanovení hraničního okruhu zakládající účastenství považovat dosah stroboskopického efektu či viditelnost stavby v krajině. Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobce zrušil rozhodnutí krajského soudu a věc vrátil k dalšímu řízení. NSS uvedl, že žalobci nebylo postavení účastníka řízení vylučně z důvodu tvrzené absence „přímého dotčení“ na jeho vlastnickém právu. Účastenství v územním i stavebním řízení má vždy dvě podmínky; existenci vlastnického nebo věcného práva jako podmínku základní a druhou podmínku, kterou je přímé dotčení existujícího práva. Přímým dotčením lze rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, kouřem, vibracemi, světlem spod., tj. různé imise. Stavební úřad ve své úvaze o postavení účastníka řízení vycházel toliko z hranice 400 m, tuto označil za limitní pro dodržení hlučnosti dle posudku – hlukové studie. Dle názoru NSS žalovaný a stavení úřad pochybili, vycházeli-li pouze a vylučně z toho, že v místě nemovitosti žalobce nebudou předkročeny stanovené limity hluku, neboť není pochyb o tom, že dojde ke zvýšení hladiny hluku v okolí stavby obecně, byť by jeho hladina nedosahovala ještě přípustného mezního limitu. Není pochyb, že stěžovatel bude zasažen hlukem, z uvedeného důvodu byl zařazen i mezi účastníky územního řízení. NSS uvedl, že neshledal jediným vhodným kritériem toliko stanovení hranice odstupové vzdálenosti, aniž by bylo přihlídnuto k ostatním vlivům, zejména pak i k tomu, že stěžovatel byl již účastníkem územního řízení. Považoval-li stavební úřad stěžovatele za osobu, jejíž práva mohla být přímo dotčena již samotným umístěním stavby, nelze dovést jinak, než že mohou být tím spíše dotčena jeho práva i samotným provozem stavby.

5) Rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 51/2008-101) č. 2039, 5/2010

Stavební řízení: nepřesné označení stavby v žádosti o její povolení

K § 111 odst. 1 a 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)
K čl. 3 vyhl. č. 26/1999 Sb.hl.m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze

Na stavebním úřadu je, aby vždy posoudil kvalifikaci předmětné stavby (v daném případě zda se jedná o rodinný dům či bytový dům), přičemž vychází ze všech skutečností zjištěných v průběhu stavebního řízení, především z projektové dokumentace. Samotné nepřesné označení v žádosti o povolení stavby či v projektové dokumentaci nemůže být zásadní překážkou pro vyhovění žádosti stavebníka za situace, kdy se jedná toliko o formální nepřesnost bez dopadu na hmotná či procesní práva účastníků řízení, či bez vlivu na jiné skutečnosti, které by bránily vydání stavebního povolení.

Žalovaný na základě odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí stavebního úřadu tak, že vypustil část výroku týkající se výjimky pro zastavení pozemku a dále nahradil text „stavbu rodinného domu“ textem „stavbu bytového domu“ a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Městský soud v Praze vyhověl žalobě a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil dalšímu řízení. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán I. stupně posuzoval stavbu jako rodinný dům, žalovaný v odvolacím řízení změnil právní kvalifikaci stavby tak, že se jedná o bytový dům a v tomto smyslu se vypořádal s námitkami žalobkyně. Podle městského soudu však zcela pominul fakt, že právní úprava vyhl.č. 26/1999 Sb.hl.m.Prahy je u bytových domů oproti rodinným domům v mnoha směrech odlišná. Pokud došlo k tak zásadní změně právního hodnocení předmětu řízení, nebylo na místě měnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalovaný měl toto rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž je nutné zjistit skutkový stav rozhodný pro právní posouzení věci. Tak bude účastníkům řízení dána možnost v případě podaného odvolání adekvátně reagovat na zjištění správního orgánu rozhodná pro posouzení věci a podrobit je přezkumu v odvolacím řízení. Postupem žalovaného účastníci tuto možnost neměli.

Stavebníci napadli rozhodnutí městského soudu kasační stížností, NSS rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. NSS uvedl, že je nutno přisvědčit žalovanému, že je na stavebním úřadu, aby vždy posoudil právní kvalifikaci předmětné stavby, přičemž vychází ze všech skutečností zjištěných v průběhu stavebního řízení, především z projektové dokumentace. Žalovaný v rozhodnutí zdůvodnil, pro dospěl k závěru, že dotyčnou stavbu je nutno kvalifikovat jako stavbu bytového domu. Nelze tedy dovodit, že by rozhodnutí v samotné otázce kvalifikace stavby bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvod, neboť žalovaný dostatečně určitě vyjádřil, o které skutečnosti (obsah projektové dokumentace) svůj názor opírá, přičemž vlastní obsah dokumentace není zpochybňován. Zbývá tedy posouzení, zda se jednalo pouze o nepřesné označení nebo se jednalo o podstatnou změnu, která může mít v konkrétním případě dopad na hmotná či procesní práva účastníků. Úvaha městského soudu je v tomto směru pouze všeobecná, bez bližšího uvedení, která konkrétní práva žalobkyně byla touto změnou výroku dotčena.

6) Rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 č. 2092, 8/2010

Správní trestání: stanovení výše pokuty; osobní a majetkové poměry pachatele
k § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 soudního řádu správního

I. Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.

II. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.

7) Rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 37/2009-94 č. 2097, 8/2010

Správní řízení: pořizování zvukového záznamu v průběhu ústního jednání; pořádková pokuta
k čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky
k § 45 odst. 2 správního řádu z roku 1967

Správní řád z roku 1967 nezakazoval účastníku správního řízení poříditi si zvukový záznam průběhu ústního jednání. Pořizování zvukových záznamů ústního jednání totiž nijak neupravoval ani ve vztahu ke správnímu orgánu, ani ve vztahu k účastníkům řízení či jiným zúčastněným osobám. To však neznamenalo, že pro nedostatek právní úpravy bylo takové jednání účastníka řízení bez dalšího nepřípustné, respektive zakázáno (čl. 2 odst. 4 Ústavy). Jen v pořizování zvukového záznamu výpovědi svědka v průběhu ústního jednání účastníkem správního řízení, k němuž svědek nedal souhlas, nelze bez dalšího spatřovat rušení pořádku jednání hrubým způsobem ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu z roku 1967 odůvodňující vykazání účastníka správního řízení z místa jednání a pokračování v jednání v jeho nepřítomnosti.

8) **Stavební řízení: přemístitelná stavba**

Správní řízení: přestupek podle stavebního zákona

k § 79 odst. 3 písm. j) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

Lyžařský vlek, jehož mezilehlé podpěry oběžného lana i horní (vratná) a dolní (poháněcí) stanice jsou upevněny do podkladu (travnaté plochy) je vetknutím trnů či malých betonových patek, takže jej lze přemístit jinam úkonem jen minimálně měnícím či poškozujícím podklad a umožňujícím jeho narušení velmi jednoduše odstranit a napravit, je přemístitelnou stavbou, avšak nikoli přenosnou stavbou ve smyslu § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona z roku 2006.

(podle rozsudku NSS ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010-97, Sbírka rozhodnutí NSS č. 3/2011)

Stavební úřad uložil stěžovateli pokutu ve výši 150 000 Kč za správní delikt, kterého se měl dopustit tím, že provedl v nezastavěném území obce stavbu lyžařského vleku a stavbu dvou dřevěných přechodových můstků přes potok bez povolení a územního rozhodnutí. Odvolací správní orgán rozhodnutí stavebního úřadu změnil a krajský soud žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl s odůvodněním, že pokuta byla uložena při dolní hranici zákonné sazby, přičemž byla zohledněna rovnováha mezi preventivním a represivním účinkem pokuty. Žalobce před zahájením prací věděl, že nejdříve musí být provedena změna územního plánu obce a přesto stavbu provedl v nezastavěném území. NSS ke kasační stížnosti Žalobce rozsudek KS zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. NSS konstatoval, že závažnost a společenskou nebezpečnost deliktu výrazně snižuje charakter provedených staveb. Typ vleku postavený stěžovatelem není přenosnou, nýbrž přemístitelnou stavbou, protože je napevno přichycen k podkladu a nelze jej přemístit prostým odnesením či odvezením, nýbrž teprve po velmi jednoduše proveditelné demontáži spočívající v oddělení od podkladu. Míra jednoduchosti, s níž může být vlek demontován a přemístěn do jiné lokality jej přibližuje charakteru přenosné stavby. Jestliže měl stěžovatel za to, i s ohledem na konzultace, které k tomu vedl, že vlek s doplňkovou konstrukcí přechodových můstků má charakter přenosné stavby, byla jeho úvaha sice nesprávná, nicméně nikoli zcela mimo objektivní realitu. I tato skutečnost, snižuje zásadním způsobem závažnost správního deliktu, jehož se dopustil, neboť ukazuje, že protiprávního jednání se dopustil v dobré víře, byť nesprávné, v legalitu přinejmenším části svého jednání. NSS dospěl k závěru, že pokuta ve výši 150 000 Kč uložená stěžovateli byla vzhledem k souhrnu výše uvedených skutečností zjevně nepřiměřená. Nejvyšší správní soud k preventivnímu účinku trestu dodává, že i při ukládání trestu působí uložená výchovně nejen vůči delikventovi, ale i vůči ostatním adresátům stejných zákonných povinností (generální prevence), je třeba přistupovat ke každému jednotlivému případu nanejvýš individuálně, mimo jiné i se zohledněním majetkových poměrů delikventa a vždy posuzovat, jaké míře bylo konkrétní jednání pachatele způsobitelné narušit zájmy chráněné zákonem a jak zavržením bylo jednání i s ohledem na míru a povahu zavinění, šlo-li o zaviněné jednání.

9) **Stavební řízení: odstranění stavby vlastníkem**

k § 128 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

k čl. 11 LZPS

S ohledem na ústavní ochranu vlastnického práva (čl. 11 LZPS) jako jednoho ze základních lidských práv nelze až na výjimky dané důležitým zájmem nikoho nutit, aby zachoval svoji stavbu, nemá-li na tom zájem a chce-li ji odstranit (128 stavebního zákona z roku 2006), ať již z jakýchkoli důvodů.

(Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, čj. 7 As 54/2011-121, Sbírka rozhodnutí NSS č. 3/2011)

10) **Správní trestání: užití principů trestního práva; zákaz reformace in peius**

k § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích

I. Při posuzování, zda více správních deliktů bylo spácháno v jednočinném nebo vícečinném souběhu, je nutno vycházet z trestněprávní doktríny.

II. Zákaz reformace in peius uvedený v § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, se vztahuje jen na sankci; kvalifikace skutku se může změnit.

(Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 02. 2009, čj. 8 As 5/2009 – 80, Sbírka rozhodnutí NSS č. 4/2011)

11) **Správní trestání: souběh přestupků; absorpční zásada**

k § 12 odst. 2 a 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích

Nevedl-li správní orgán v rozporu s § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, není takový postup vadou řízení, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována zásada absorpční, zakotvená v § 12 odst. 2 citovaného zákona pro ukládání trestu za souběh přestupků.

(Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 06. 2009, čj. 1 As 28/2009 – 62, Sbíрка rozhodnutí NSS č. 4/2011)

12) Stavební řízení: odložení ohlášení stavby; odložení podání

k § 105 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

Je-li podáno ohlášení na stavbu, jež podléhá řízení o povolení stavby, stavební úřad takové podání odloží podle § 105 odst. 4 stavebního zákona z roku 2006. Institut odložení podání zajišťuje, že o podání stavebníka bude rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě, že bude poučen, co může dále ve věci stavby činit, že proti usnesení o odložení může podat odvolání a případně, že rozhodnutí odvolacího orgánu může napadnout žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.

(Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 06. 2009, čj. 7 As 10/2009 – 86, Sbíрка rozhodnutí NSS č. 4/2011)